χος, Ἀντωνῖνος, Ἐξακουστωδιανὸς, Μαρτῖνος, Ἰωάννης, καὶ Διονύσιος. Ἰδὼν οὖν αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε, τί ἄνθρωποι ἦσαν, ϗ πῶς ὀνομάζονται; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Χριστιανοὶ εἴμεθεν ὅλοι, ϗ δοῦλοι Χριστοῦ ἀληθέστατοι. καὶ ἄλλο δὲν προτιμοῦμεν, εἰμὴ μόνον τοῦτο τὸ σωτήριον ὄνομα. Τότε ὁ δικαστὴς ἐθυμώθη μὲν, ὡς μανικὸς ὁποῦ ἦτον ϗ ὀργίλος ἐκ φύσεως, ϗ ἠθελήθη νὰ τοὺς δώσῃ δεινὰ κολαστήρια· πλὴν ἐχαλίνωσε τὸν θυμὸν, μήπως ϗ τοὺς νικήσῃ μὲ τὸ καλόν· ϗ λέγει τους μὲ πραότητα. Θέλετε νὰ ἀπαρνηθῆτε αὐτὸ τὸ ὄνομα, νὰ γένητε Ἕλληνες, ϗ νὰ σᾶς ἀνταμείψω πλουσίως ὡς φίλους μου; Τότε ϗ οἱ ἑπτὰ συμφώνως τοῦ ἀπεκρίθησαν. Μήτο βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου πώποτε, νὰ προσκυνήσωμεν εἴδωλα. Ναὶ ἀληθέστατα. πρότερον νὰ δυνηθῇς νὰ σαλεύσῃς τὰ ἀκίνητα ὄρη, παρὰ ἡμᾶς ἀπὸ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον Χριστὸν τὸν Δεσπότην μας. Λέγει τους ὁ Τύραννος· Μὴν ἀφήσετε τέκνα τοὺς πατρῴους θεοὺς, μήτε νὰ καταισχύνετε τὴν εὐγένειάν σας, προσκυνοῦντες Θεὸν ἀλλότριον. Ἐγὼ ἠμπορῶ ὡς Βασιλεὺς νὰ σᾶς βιάσω ἐξουσιαστικῶς, νὰ τὸ κάμετε· ἀλλὰ ὡς πατὴρ φιλόπαις σᾶς συμβουλεύω μὲ τὸ καλὸν, νὰ κάμετε τὸ συμφέρον σας ἑκουσίως, διὰ νὰ φανῆτε ϗ πρὸς τὸν λαὸν εὐλαβέστεροι. Εἰς τοῦτο σᾶς δίδω καὶ διορίαν ὀλίγας ἡμέρας, νὰ συμβουλευθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν σας μοναχοί σας, νὰ κάμετε τὸ καλλίτερον. Ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσεν αὐτοὺς, καὶ ἀνεχώρισε τῆς χώρας, εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἀπερχόμενος.

Οἱ δὲ Ἅγιοι ἔχοντες εἰς τὰς ψυχὰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ὅλως κάτοικον, ὑπῆγαν εἰς τόπον ἥσυχον ϗ ἀτάραχον, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν, τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν μιμούμενοι, ϗ εὗρον ἕνα σπήλαιον, ϗ βρύσιν εἰς τὴν ποδίαν ἑνὸς βουνοῦ καλουμένου Χείλεον. εἰς αὐτὸ γοῦν τὸ σπήλαιον ἐκατοίκησαν, διάγοντες βίον ἐρημιτικὸν ϗ ἐνάρετον, μόνοι μόνῳ Θεῷ προσευχόμενοι. Πολλάκις οὖν ἔστελναν τὸν Ἰάμβλιχον, ϗ ἠγόραζε ψωμὶ ἀπὸ τὸ παζάρι, ϗ ἔτρωγαν, πίνοντες ϗ νερὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν, ὁποῦ ἔτρεχεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ἐπέρνουσαν οὖν ζωὴν μακαρίαν εἰς τὴν ἡσυχίαν, καὶ πνευματικῶς εὐφραίνοντο· μόνον μίαν λύπην εἶχασιν εἰς τὴν ψυχὴν, πῶς ἦσαν ἀκόμι ἀβάπτιστοι, ϗ διὰ αὐτὸ κατὰ πολλὰ ἐπικραίνοντο. Ὅθεν ὑπῆγεν ὁ Ἰάμβλιχος εἰς τὸν Ἀρχιερέα τῆς πόλεως, ϗ τὸν ἐπῆρε κρυφὰ εἰς τὸ σπήλαιον· ὅστις ἐβάπτισεν αὐτοὺς εἰς τὴν ὡραίαν πηγὴν ἐκείνην ϗ πάγκαλλον· ϗ τὸν μὲν Μαξιμιλιανὸν μετωνόμασεν Ἀχίλλιον, τὸν Ἰάμβλιχον Δημήτριον. τὸν Ἐξακουστωδιανὸν Διομήδην. τὸν Ἀντωνῖνον Κυριακόν. τὸν Μαρτῖνον Εὐγένιον. καὶ τὸν Διονύσιον Στέφανον. Αὐτὴν δὲ τὴν ὥραν ὁποῦ ἐβαπτίζετο ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑστερώτερα, ἐξαίφνης ἐφάνη φλὸξ θαυμασία, ϗ περιέλαμψε τοὺς Ἁγίους. Ἔπειτα ἡ λάμψις ἐκείνη μετετράπη εἰς ἀνθρωπίνην μορφὴν ἐξαίσιον· ϗ οὕτως ἡ φλογοειδὴς ἐκείνη θεία καὶ ἄρρητος ἐκαταφίλησεν ὅλους τοὺς Ἁγίους, ἔπειτα ἀνῆλθεν εἰς τὰ οὐράνια. Ἰδὼν οὖν ὁ Ἀρχιερεὺς τοιοῦτο θαυμάσιον, εἶπε πρὸς τοὺς Ἁγίους. Μερίδα τοῦ Κυρίου εἴθε τέκνα μου, καὶ κατὰ τοῦτο ἐσημειώθη τὸ φῶς αὐτοῦ εἰς τοὺς λόγους σας. Τότες οὖν εὐγαίνοντας ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὰ ὕδατα, διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ θείου φωτὸς, Φωτεινὸν αὐτὸν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ